

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Szewczyk

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **G. K.**

skazanego z art. 204 § 3 w zw. z art. 204 § 2 w zw. z art. 65 § 1 i art. 12 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 lipca 2013 r.,

wniosku obrońcy skazanego

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 24 stycznia 2008 r.,

zmieniającego m.in. wobec tego skazanego wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 27 lutego 2007 r.,

postanowił:

1. oddalić wniosek,

2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania o wznowienie postępowania.

UZASADNIENIE

We wniosku o wznowienie postępowania obrońca skazanego jako podstawę do jego uwzględnienia podał art. 540 § 3 k.p.k. Autor wniosku odwołuje się w jego uzasadnieniu do prawomocnych orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu (zwanego dalej ETPC), wydanych w sprawach przeciwko Polsce (Fąfrowicz - skarga nr 43609/07, Demski – skarga 22695/03 i W.S. – skarga nr 43609/07), jak i wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2009 r., V KO

63/09, LEX nr 550553) wskazując, że w prawomocnie zakończonym postępowaniu doszło, jego zdaniem, do naruszenia art. 6 k.p.k. i art. 6 ust. 3 lit. d Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z 1950 r. (Dz. U. z 1993 Nr 61, poz. 284, zwanej dalej EKPC) stanowiącego, iż każdy oskarżony o popełnienie czynu zagrożonego karą ma co najmniej prawo do przesłuchania lub spowodowania przesłuchania świadków oskarżenia oraz żądania obecności i przesłuchania świadków obrony na takich samych warunkach jak świadków oskarżenia. obrońca naruszenia wskazanych tu przepisów upatruje w oparciu skazania G. K. „wyłącznie lub przede wszystkim” na odczytanych na rozprawie zeznaniach P. B. z postępowania przygotowawczego, bez ich potwierdzenia przez tego świadka oraz uniemożliwieniu oskarżonemu zadawania mu pytań. Podobnie, obrońca kontestował oparcie rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego na zeznaniach S. Z. z postępowania przygotowawczego, których G. K. nie mógł kwestionować wobec jakoby „jednej, nieudanej próby wezwania świadka na rozprawę, pomimo możliwości ustalenia miejsca pobytu świadka (...) za granicą i podjęcia czynności zmierzających do zapewnienia jego uczestnictwa w rozprawie”, co zdaniem autora wniosku nie zostało uczynione (k. 131-132 akt III KO 118/12). Ponadto, choć obrońca nie przytacza innej, poza art. 540 § 3 k.p.k., podstawy wznowienia postępowania, to w uzasadnieniu swego wniosku podważa ocenę zeznań P. B., jak również odwołuje się do zeznań świadka M. F., który miał jakoby ujawnić do „jakich nadużyć i łamania prawa dochodziło ze strony funkcjonariuszy CBS w sprawie o sygn. akt II AKa 151/07” (k. 131 tych akt). W konkluzji obrońca wniósł o „uchylenie wyroku Sądu Okręgowego (...), a także wyroku Sądu Apelacyjnego (...) w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu Okręgowego (...) oraz w zakresie pkt I ppkt 8,9 wyroku Sądu Apelacyjnego (...) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu”.

W odpowiedzi na wniosek o wznowienie postępowania, prokurator Prokuratury Generalnej wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie jest zasadny, albowiem nie zachodziła wskazana w nim podstawa do wznowienia postępowania z art. 540 § 3 k.p.k., jak również

podnoszone w jego uzasadnieniu okoliczności nie mogły skutkować takim rozstrzygnięciem.

Wskazać w tym miejscu trzeba, że rozstrzygnięcia ETPC, z uwagi na brzmienie art. 46 ust. 1 EKPC, a tym samym zasadę *pacta sunt servanda*, są wiążące dla Państw-Stron Konwencji oraz ich organów (w tym także sądów). Taki też pogląd jednolicie przyjmuje się w orzecznictwie (zob. np. wyroki SN: z dnia 23 kwietnia 2009 r., II KO 63/08, LEX nr 507963, czy z dnia 9 grudnia 2009 r., IV KO 103/09, OSNKW-R 2009, poz. 2502) oraz w doktrynie (zob. np. T. Grzegorzczak, *Kodeks postępowania karnego oraz ustawa o świadku koronnym. Komentarz*, Warszawa 2008, s. 1142, P. Hołmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Warszawa 2012, t. III, s. 392-393, czy P. Grzegorzczak, *Skutki wyroków Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w krajowym porządku prawnym*, PS 2006, nr 6, s. 7 i n.).

W związku z powyższym, wydanie przez ETPC prawomocnego orzeczenia, w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, rodzi możliwość (w razie zajścia takiej „potrzeby” w rozumieniu art. 540 § 3 k.p.k.) wznowienia konkretnego postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem sądu krajowego, przy wydaniu którego – zgodnie z wyrokiem ETPC – doszło do naruszenia EKPC. Podkreślenia wymaga bowiem, że art. 540 § 3 k.p.k. pomimo tego, że posługuje się zwrotem „wznawia się”, to nie nakazuje w sposób automatyczny wznawiać każdego postępowania prawomocnie zakończonego, w stosunku do którego organ międzynarodowy, o jakim mowa w tym przepisie, rozstrzygnął (nawet z korzyścią dla oskarżonego) o naruszeniu przez Polskę przepisów prawa międzynarodowego. Każdorazowo przy rozważaniu zasadności złożonego wniosku o wznowienie postępowania, rozpoznający go sąd powinien dokonać stosownej oceny, czy rzeczywiście to stanowiące jego uzasadnienie rozstrzygnięcie organu międzynarodowego, *in concreto* stwarza potrzebę wznowienia postępowania. Takie też stanowisko jednolicie prezentowane jest w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. np. przywoływane wcześniej wyroki SN: z dnia 23 kwietnia 2009 r., II KO 63/08 i z dnia 9 grudnia 2009 r., IV KO 103/09, a także wyroki SN: z dnia 11 stycznia 2012 r., II KO 78/11, LEX nr 1108479, czy z dnia 2 lutego 2012 r., II KO 80/11, OSNKW 2012, z. 6, poz. 57). Tożsamy pogląd przedstawiany jest również w piśmiennictwie (zob.

np. W. Hermeliński, B. Nita, *Wykonywanie wyroków Europejskiego Trybunału Praw Człowieka poprzez wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania*, Pal. 2010, nr 11-12, s. 4, czy M. Wąsek-Wiaderek, *Samodzielność jurysdykcyjna sądu karnego wobec kompetencji Trybunału Konstytucyjnego i Trybunałów Europejskich*, Lublin 2012, s. 365).

Jak wskazano powyżej, na wynikającą z rozstrzygnięcia ETPC, potrzebę wznowienia powołać się może – co oczywiste - oskarżony, w którego sprawie rozstrzygnięcie to zapadło. Nie sposób jest jednak z góry wykluczyć możliwości skutecznego powoływania się na nią we wniosku o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania złożonym przez oskarżonego, którego sprawa nie była przedmiotem postępowania przed ETPC. Potrzebą, o której mowa w art. 540 § 3 k.p.k. może okazać się bowiem konieczność wznowienia postępowania w celu zapobiegnięcia wydania przeciwko Polsce kolejnego wyroku stwierdzającego naruszenie EKPC. W powyższej sytuacji, naruszenie EKPC, na które wskazuje wnioskodawca, musi być jednak identyczne z zakwestionowanym w rozstrzygnięciu ETPC, co powoduje, że właściwie pewnym jest, iż w razie wniesienia przez tego oskarżonego skargi do Trybunału, uzyskałby on - z tych samych względów, jakie przedstawiono w orzeczeniu, na które się powołuje – korzystne dla siebie rozstrzygnięcie stwierdzające naruszenie przez Polskę Konwencji. Chodzi tu o analogiczny układ zarówno pod względem prawnym, jak i faktycznym. Takie stanowisko przeważa w doktrynie (zob. np. S. Zabłocki [w:] S. Zabłocki, R.A. Stefański [red.], *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Warszawa 2004, t. III, s. 673-674, P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, *Kodeks...*, s. 391-392, A. Bojańczyk, *Podważenie prawomocnego wyroku sądu karnego przez Europejski Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu (ETPCz). Próba zarysu zagadnienia (Część II)*, Pal. 2001, nr 7-8, s. 131, czy B. Nita, *Orzeczenie ETPCz jako podstawa wznowienia postępowania karnego*, EPS 2010, nr 9, s. 7). Art. 540 § 3 k.p.k. nie ogranicza bowiem możliwości wznowienia postępowania tylko do tego oskarżonego, który uzyskał w swojej sprawie korzystne rozstrzygnięcie wydane przez organ międzynarodowy, o którym mowa w tym przepisie.

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy podnieść od razu należy, że G. K. nie uzyskał korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia ETPC, o czym najlepiej

świadczy jego pismo stanowiące odpowiedź na stanowisko prokuratora w przedmiocie tego wznowienia (k. 191 akt III KO 118/12). Z tego powodu nie może okazać się skuteczne odwołanie się przez obrońcę do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2009 r. (V KO 63/09), o którym wyżej była mowa. Autor wniosku nie dostrzega bowiem, że wznowienie postępowania poprzedzone tu zostało korzystnym rozstrzygnięciem ETPC w sprawie tego samego oskarżonego (sprawa Demski przeciwko Polsce skarga nr 22695/03, o czym mowa będzie jeszcze poniżej).

Wskazano już wyżej, że obrońca przywołał w uzasadnieniu wniosku orzeczenia ETPC w sprawach przeciwko Polsce (Fąfrowicz - skarga nr 43609/07, Demski – skarga 22695/03 i W.S. – skarga nr 43609/07; polskie wersje językowe zaczerpnięte zostały ze strony internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości <http://bip.ms.gov.pl/pl/prawa-czlowieka/europejski-trybunal-praw-czlowieka/orzecznictwo-europejskiego-trybunalu-praw-czlowieka/orzeczenia-w-sprawach-dotyczacych-polski/>).

W ostatecznym wyroku wydanym w pierwszej z tych spraw ETPC wywiódł, że sąd poprzez trzykrotne zwrócenie się do policji o pomoc w doręczeniu wezwania oraz ustaleniu miejsca pobytu świadka oskarżenia J.H., dołożył odpowiednich starań, aby zapewnić jego stawiennictwo na rozprawie. Gdy starania te nie powiodły się i sąd ten został poinformowany przez policję, że data powrotu J.H. ze Stanów Zjednoczonych do kraju pozostaje nieznana, postanowił na ostatnim terminie rozprawy odczytać, w trybie art. 391 § 1 i 2 k.p.k., jego zeznania z postępowania przygotowawczego. ETPC uznał, że nie było w takiej sytuacji potrzeby odroczenia rozprawy aż do czasu, kiedy będzie można przesłuchać J.H., jak również, iż nie można zarzucać sądowi, że nie zwrócił się o międzynarodową pomoc prawną, skoro nie ustalono, iż sąd znał adres J.H. Wobec powyższego oraz faktu, że zeznania J.H. nie stanowiły – zdaniem Trybunału - ani wyłącznego ani rozstrzygającego dowodu mającego wpływ na orzeczenie, ETPC uznał, że proces nie był nierzetelny i nie doszło do naruszenia art. 6 § 1 i art. 6 § 3 lit. d EKPC.

W prawomocnym wyroku w sprawie Demski przeciwko Polsce, ETPC wywiódł natomiast, że zeznania pokrzywdzonej przez przestępstwo zgwałcenia, uzyskane na etapie postępowania przygotowawczego, a odczytane następnie na

rozprawie w trybie art. 391 § 1 k.p.k., były jedynym bezpośrednim dowodem, na którym opierał się sąd. Wobec uczynienia jedynie jednej, nieudanej próby wezwania pokrzywdzonej na rozprawę, które zostało skierowane na polski adres, choć zamieszkiwała ona wówczas w Niemczech, a przy tym ten ostatni adres był znany sądowi albo mógł być przez niego z łatwością pozyskany, ETPC uznał, że sąd nie podjął wszystkich racjonalnych kroków w celu zapewnienia uczestnictwa tej pokrzywdzonej w procesie, w związku z czym doszło do naruszenia art. 6 § 3 lit. d w zw. z § 1 EKPC.

Wreszcie w ostatecznym wyroku w sprawie W. S. przeciwko Polsce, dotyczącej seksualnego wykorzystywania przez oskarżonego swojej córki (w chwili popełnienia przestępstwa miała ona 2 lata, a w chwili badania jej przez psychologa, którego opinia, będąca też podstawą zarzutów wobec oskarżonego, wskazywała na niezasadność jej przesłuchania - 4 lata), ETPC uznał brak przesłuchania pokrzywdzonej zarówno przez prokuratora, jak i sąd oraz nierozważenie możliwości nagrania jej sesji z psychologiem, za nieprawidłowe. W konsekwencji powyższego sąd – zdaniem Trybunału - nie miał możliwości zaobserwowania zachowania pokrzywdzonej w czasie przesłuchania, co przesądzało o naruszeniu art. 6 § 1 w zw. z art. 6 § 3 lit. d EKPC.

W prawomocnie zakończonych sprawie, której dotyczy przedmiotowy wniosek o wznowienie postępowania, na rozprawie w dniu 27 lutego 2006 r. świadek P. B. odmówił składania zeznań (k. 4671v). Na pytanie przewodniczącego, jakie są przyczyny odmowy zeznań oraz czy taka postawa świadka jest spowodowana obawą o swoje bezpieczeństwo, P. B. nie odpowiedział. Na pytanie, czy złożyłby zeznania pod nieobecność oskarżonych, P. B. oświadczył, że w ogóle nie będzie zeznawać. Następnie stwierdził on, że: „Być może powodem odmowy składania zeznań jest obawa o moje bezpieczeństwo i bez względu na konsekwencje nic nie będę mówił” (k. 4671v). Okoliczności, o których tu mowa, były analizowane przez Sąd Okręgowy (uzasadnienie k. 6844v-6845). Sąd ten, pomimo wniosku obrońcy, nie zastosował względem świadka kary porządkowej, albowiem – jak wskazał - dotychczasowa praktyka przesłuchań tego świadka przed tym Sądem dowodzi, że „świadek ten w obawie o swoje bezpieczeństwo konsekwentnie pozostaje przy swoim stanowisku bez względu na ewentualne negatywne konsekwencje,

stosowanie sankcji niepotrzebnie przeciągałoby proces, nic w zamian nie zyskując” (k. 4672). W związku z powyższym, Sąd Okręgowy odczytał protokoły z wyjaśnień i zeznań P. B., po czym zwrócił się do świadka o wypowiedzenie się odnośnie do odczytanych depozycji, na co świadek ten stwierdził, że nie będzie odpowiadał na żadne pytania (k. 4672).

Powyższe w sposób oczywisty dowodzi, że realia tej sprawy nie odpowiadają w analogiczny sposób okolicznościom postępowań, w jakich następnie wyroki w sprawach przeciwko Polsce, na które powoływał się obrońca, wydał ETPC. Nie można twierdzić, że stany faktyczne przedmiotowej sprawy w porównaniu do tych, w których zapadały rozstrzygnięcia ETPC, są identyczne. Wbrew wywodom obrońcy, okoliczności tej sprawy nie przesądzają, że doszło do naruszenia art. 6 ust. 3 lit. d EKPC. W postępowaniu, którego dotyczy wniosek o wznowienie, przed Sądem Okręgowym stawiał się bowiem świadek P. B., a Sąd nie był bierny, ale starał się uzyskać od niego zeznania i uczynił wszystko, co było wówczas możliwe, aby doszło do złożenia tych depozycji. Z uwagi na obawę o swoje bezpieczeństwo, świadek ten jednak definitywnie odmówił składania zeznań, bez względu na konsekwencje i dopiero wtedy – wobec tak zdecydowanej postawy P. B. - doszło do odczytania zeznań świadka. Podkreślić trzeba, że Sąd Okręgowy miał bezpośredni kontakt z tym osobowym źródłem dowodowym i mógł obserwować zachowanie świadka oraz jego reakcje. Nałożenie kary porządkowej wobec takiej postawy świadka, nie spowodowałoby zapewne jej zmiany. G. K., jako stronie procesu, przysługiwał przy tym dostęp do protokołów odczytanych na rozprawie. Mógł on więc za pomocą stosownych dowodów wykazywać ewentualną nieprawdziwość zawartych w nich twierdzeń.

Podkreślić przy tym trzeba, że dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne co do przestępczej działalności G. K. poczynione zostały nie tylko w oparciu o zeznania P. B., ale również (we wskazanym zakresie) wyjaśnienia współoskarżonych w tym procesie: P. Ś., M. K., P. D., T. S., zeznania świadków: A. B., J. J., J. B., S. Z., opinii z badań chemicznych i protokołu okazania (k. 6834v-6835 i 6853-6854). Sąd Okręgowy podniósł również, że choć zeznania świadka P. B. są niezmiernie ważne, to w żadnym wypadku nie są one w sprawie jedynym dowodem o kluczowym znaczeniu, który Sąd ten przyjął do poczynienia ustaleń

faktycznych (k. 6844v) oraz iż zawsze zeznania tego świadka były weryfikowane w oparciu o inne dowody i co istotne znajdowały w nich potwierdzenie (k. 6845v.). Sąd Apelacyjny podzielił taką ocenę materiału dowodowego (k. 7388-7391 i k. 7395-7396). Powyższe okoliczności autor wniosku o wznowienie zupełnie pomija.

Nie zachodzi tym samym w omawianym tu zakresie podstawa do wznowienia postępowania w oparciu o art. 540 § 3 k.p.k. Zapatrywania tego nie podważa wywód obrońcy, że potrzeba wznowienia wynika z wydania przez ETPC „każdego orzeczenia, w którym stwierdzono naruszenie procesowego prawa karnego, mogące mieć wpływ na treść orzeczeń krajowych, a więc z wszystkich tych wyroków, w których Trybunał stwierdził naruszenie prawa do rzetelnego procesu z powodu niezapewnienia oskarżonemu możliwości zadawania pytań świadkom oskarżenia lub też istotne naruszenie prawa do obrony” (k. 132 akt III KO 118/12). Wskazać bowiem należy, że to rolą skarżącego powinno być wykazanie, iż w konkretnym, prawomocnie zakończonym postępowaniu, doszło do takich uchybień, które przekonują o zaistnieniu podstawy do wznowienia procesu, o której mowa w art. 540 § 3 k.p.k. Abstrahując w tym miejscu od kontrowersji w doktrynie co do tego, jakie znaczenie dla sądu wznowieniowego ma orzeczenie ETPC wydane w sprawie przeciwko innemu państwu niż Polska, stwierdzić należy, że skutecznym uzasadnieniem dla wniosku o wznowienie nie może być ogólnikowe jedynie powołanie się na orzecznictwo ETPC, bez skorelowania jakiegoś konkretnego uchybienia wskazywanego w wyrokach Trybunału, które mogło mieć wpływ na rozstrzygnięcie w przedmiocie procesu, z realiami niniejszej sprawy.

Odnosząc się natomiast do kwestii odczytania przez Sąd Okręgowy protokołów zeznań S. Z. wskazać należy co następuje. Już w dniu 27 marca 2006 r. (a więc jeszcze przed trzecim terminem rozprawy licząc od terminu, na którym odczytano akt oskarżenia), Sąd Okręgowy zwrócił się do Policji o doręczenie świadkowi S. Z. wezwania na rozprawę, albowiem nie odbierał on korespondencji wysyłanej za pośrednictwem poczty (k. 4759). W odpowiedzi na to pismo poinformowano Sąd, że wezwania nie doręczono, a ojciec świadka podał jedynie, iż syn przebywa za granicą, nie wskazując jednak terminu jego powrotu do kraju (k. 4803). Następnie dwukrotnie zarządzono doprowadzenie na kolejne terminy rozprawy tego świadka (k. 4826 i 4972), w związku z czym wystawiono nakazy

zatrzymania i przymusowego jego doprowadzenia (k. 4850 i 4979). Nakazy te nie zostały skutecznie wykonane. Sąd Okręgowy w oczekiwaniu na realizację drugiego z tych nakazów, ponownie wystąpił do Policji o ustalenie w drodze wywiadu, czy świadek, o którym tu mowa przebywa w miejscu zamieszkania (k. 5055). Z pisma Policji wynikało, że mimo zameldowania świadka pod tym adresem, nie udało się skutecznie doręczyć mu wezwania i doprowadzić go na rozprawę, albowiem nie przebywał on tam a jego rodzice podali, iż nie zamieszkuje on pod wskazanym adresem od około 4 lat, przebywa natomiast poza granicami kraju (prawdopodobnie w Szkocji, ale nie wiedzą dokładnie gdzie), a ponadto nie utrzymuje on z nimi żadnych kontaktów i nie wiedzą w związku z tym, czy wróci do kraju i ewentualnie kiedy to nastąpi (k. 5076 i 5101, na okoliczności te sporządzono też notatkę urzędową – k. 5082). Sąd Okręgowy na kolejnych terminach rozprawy ponownie podejmował decyzje o zwróceniu się do Policji o ustalenie, czy S. Z. przebywa w miejscu zameldowania i jaki jest termin jego powrotu do kraju (k. 5094v, 5210, 5516v, 5796v). Z kolejnych pism Policji wynikało: że nie ustalono terminu powrotu świadka do kraju (k. 5195), iż w rozmowie z ojcem świadka ustalono, że przebywa on od około 5 lat za granicą, nie utrzymuje z nim kontaktu i nie powróci do kraju, dlatego też rodzice starają się go wymeldować (k. 5395), że nie planuje on już powrotu (k. 5759), iż wyjechał za granicę na stałe (k. 5840) oraz iż przebywa on od 5 lat w Irlandii, bez zamiaru powrotu (k. 6399). Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy na przedostatnim terminie rozprawy, w dniu 25 stycznia 2007 r., na podstawie art. 391 § 1 k.p.k., ujawnił przez odczytanie zeznania świadka S. Z. (k. 6409v).

Powyżej ustalone okoliczności w jednoznaczny sposób wskazują prawidłowe postępowanie Sądu Okręgowego, który niemalże w toku całej rozprawy, na każdym jej terminie, czynił próby doprowadzenia do bezpośredniego przesłuchania świadka na rozprawie. W okolicznościach tej sprawy zbyt daleko idącym byłoby oczekiwanie od Sądu, aby skorzystał on z instytucji międzynarodowej pomocy prawnej, tym bardziej, że informacje co do miejsca pobytu świadka były odmienne na różnym etapie procesu. Początkowo miał on się znajdować w Szkocji, a następnie w Irlandii. Zauważyć również trzeba, że Sąd nie dysponował żadnym zagranicznym adresem świadka, jak również jego uzyskanie od rodziców S. Z. okazało się

niemożliwe. Nieprawidłowym byłoby również w takiej sytuacji odraczanie rozprawy aż do czasu doręczenia wezwania świadkowi, aby spowodować bezpośrednio jego przesłuchanie, skoro z informacji podawanych przez jego rodziców wynika, że wyjechał on na stałe za granicę, a oni nie mieli z nim kontaktu od 5 lat. Zatem stwierdzenie obrońcy, że Sąd Okręgowy podjął jedną, a przy tym nieudaną próbę wezwania świadka, jak i że pomimo możliwości ustalenia miejsca pobytu świadka za granicą oraz podjęcia czynności zmierzających do zapewnienia jego uczestnictwa w rozprawie, nie uczynił niczego, aby przesłać mu wezwanie (k. 131-132 akt III KO 118/12), nie odpowiada prawdzie. W tej sytuacji, jako że znowu jest to odmienna sytuacja faktyczna od tych, jakie wystąpiły w przywoływanych przez autora wniosku orzeczeniach ETPC, jego wywody w tym zakresie nie mogą okazać się skuteczne.

Wywody obrońcy (k. 129-130 akt III KO 118/12) dotyczące niewłaściwej rzekomo oceny przez Sąd Okręgowy zeznań P. B. „z uwagi na występujące zmiany psychofizyczne w zachowaniu świadka spowodowane uzależnieniem od narkotyków”, a także okoliczność, że zeznania P. B. są „bardzo chaotyczne, nielogiczne” i nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych w sprawie, co wedle obrońcy było już podnoszone w apelacji, jak również fakt sporządzenia jakoby w nieprawidłowy sposób uzasadnienia przez ten Sąd, ponadto pominięcie osobowości P. B. przy ocenie jego zeznań, czy też uznanie go za niewiarygodnego w sprawie prowadzonej przez Prokuraturę Okręgową w W., czy wreszcie występowanie przez tego świadka w różnych procesach, w których obciąża on wiele osób, osiągając z tego określone korzyści w postaci uniknięcia odpowiedzialności karnej, z całą pewnością nie mogą uzasadniać wznowienia postępowania w trybie art. 540 § 3 k.p.k. Z uwagi przy tym na to, że nie są to nowe fakty lub dowody w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., nie mogą być zatem podstawą wznowienia postępowania w trybie tego przepisu. Okoliczności te były bowiem podnoszone uprzednio w apelacji (k. 6936-6940) i stanowią one wyłącznie kontestowanie oceny zeznań świadka P. B., co nie może okazać się skuteczne. Nie są nowymi również okoliczności wskazywane obecnie w pismach skazanego, jakoby niewłaściwie przeprowadzone było postępowanie przygotowawcze,

albowiem było one już wskazywane w osobistej „apelacji” skazanego (k. 6986-6990).

Z podobnych względów nie może okazać się też skuteczne odwołanie się do zeznań M. F. z k. 7691-7693 sprawy Sądu Okręgowego w W. o sygn. akt ...47/12 (poprzednio ...64/05). Po pierwsze nie są to okoliczności, które mogą skutkować wznowieniem postępowania w trybie art. 540 § 3 k.p.k. Ponadto świadek ten zeznał o rzekomych naciskach na niego ze strony funkcjonariuszy Policji w 2003 albo 2004 r. (k. 7691 tych akt). Wskazać trzeba, że w sprawie, której dotyczy wniosek o wznowienie postępowania, akt oskarżenia sporządzono już w dniu 23.12.2002 r. (k. 2921). M. F. w przywołanych zeznaniach podał również, że chodzi o sprawę, w której oskarżonymi byli chyba również K., Ś. i R. oraz że była to sprawa „w tym Sądzie” (k. 7692), a więc w Sądzie Okręgowym w W., a nie w Sądzie Okręgowym w O., w której oskarżonymi nie były przy tym wskazane przez świadka osoby. Powyższe wskazuje, że świadkowi chodzi o sprawę przed Sądem Okręgowym w W. o sygn. akt ...227/03, w której oskarżonymi o podżeganie i pomocnictwo do zabójstwa M. F. byli m.in. J. K., J. Ś. i T. K., jak również oskarżonym o inne przestępstwa był w niej także G. K. (wyrok ten utrzymany został w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego por. k. 5653-5745 akt o sygn. ...151/07). Do wyroków tych odwoływał się G. K. w toku postępowania przed Sądem Okręgowym w O., jak również orzeczenia te miał na uwadze ten Sąd, na co wskazał w swoim uzasadnieniu (por. k. 6846v).

Z tych wszystkich względów wniosek o wznowienie postępowania został oddalony, zaś skazanego zwolniono od kosztów sądowych tego postępowania z uwagi na brak możliwości finansowych ich poniesienia.